

AMBASSADÖREN

- en fri fantasi om framtiden

Björn Amby

AMBASSADÖREN
- EN FRI FANTASI OM FRAMTIDEN

Copyright© 2013, Björn Amby och Hav & Granit AB

Ansvarig utgivare: Björn Amby

Omslagsfoto: Heikki Koskelainen

Framställt på Vulkan.se

ISBN: 978-91-937-3060-3

www.amby.se

PROLOG

Uddevalla den 3 maj 2008

Till dem det berör!

Jag skriver det här brevet dagen före min 40e födelsedag för att jag har fattat ett avgörande beslut. När ni läser de här raderna bör allt vara över för min del och jag förstår att det väcker många frågor och starka känslor. Jag skall göra mitt bästa att förklara varför, även om jag inte räknar med förståelse för beslutet. Det är som alla förstår inte ett enkelt beslut att ta sitt eget liv och jag lovar, jag har verkligen funderat igenom det ordentligt. Men givet alternativen ser jag ingen bättre utväg och jag hävdar med en dåres envishet att det är min rätt att besluta om mitt liv.

Som ni kanske märkt så har jag blivit en allt mer inbunden person. För 2 år sedan fick jag diagnosen cancer. Det blev en resa till Göteborg med operation samt efterföljande strålbehandling för att förhindra återfall. Jag har inte berättat det för någon tidigare vilket jag kanske borde. Men om sanningen skall fram så skämdes jag nog en hel del. Nåväl, för några veckor sedan fick jag besked om att sjukdomen spridit sig till skelettet och man ville dra igång ett behandlingsprogram med cellgifter och strålbehandling. Min läkare som får betraktas som en kompetent yrkesman säger att det finns stora chanser att det här skall gå bra. Men han ljuger och han vet att jag vet att han ljuger. Det är säkert så att behandlingen kan förlänga livet på mig i något eller t.o.m. några år men till vilket pris?

Det fanns en tid i mitt liv när jag var på hugget, engagerad och ville förändra världen. Det var en fröjd att verbalt få sabla ner gamla stofiler, få argumentera för freden, rättvisan och demokratin. På den tiden älskade jag själva kärleken. Det fantastiska spelet när man och kvinna försöker utforska om de har en framtid tillsammans. Kortare eller längre framtid, en natt eller hela livet, spelade ingen roll. Även om jag inte visade det speciellt tydligt så fanns det en tid när jag drömde om framtiden och att få bygga och kämpa för en familj med hustru och barn. Det fanns en tid i mitt liv när jag verkligen älskade att leva. Men den tiden är över.

Avslutningsvis vill jag än en gång poängtera att mitt beslut är väl genomtänkt och att jag är vid mina sinnens fulla bruk. Jag vill inte att någon skall känna skuld i sammanhanget, det är trots allt naturligt att dö förr eller senare. Jag hoppas att ni kan tänka tillbaka på mig för de stunder som varit ljusa och på den tiden när jag älskade att leva. Det är de ljusa minnena som är värda att bevara.

Farväl och tack för allt som varit.
Mikael Stefansson

Kapitel I

2008-05-04, söndag 08.00 Uddevalla, Sverige

Mikael kände inte direkt glädje men något slags lugn och tillfredsställelse hade infunnit sig. Idag var det hans fyrtionde födelsedag och det skulle också bli den sista dagen i hans liv. Övertygelsen var så stark att även om han inte hade haft den tärande kraften i kroppen skulle han ändå anse att nu vore en lämplig tidpunkt att dö.

”Man borde förstås ha gjort något åt sitt liv medan man ännu hade möjligheten” tänkte han. ”Å andra sidan är det väl där mitt problem både börjar och slutar. Att jag aldrig haft en aning om vad jag skall göra för att förändra min situation.” Han filosoferade vidare: ”Ja, jag vet att det aldrig gått någon nöd på mig. Mitt jobb har varit okej – uselt betalt men man har hankat sig fram. Jag bor bra, till och med lite utsikt över havet, och jag har inte heller haft allt för svårt att få ett ligg då och då. Problemet är att jag aldrig kunnat behålla några djupare relationer. Dansar som en fjärl och stinger som ett bi” tänkte han sarkastiskt och minnena av en skrytsam Muhammed Ali fladdrade förbi. ”Efter ett tag blir jag bara så trött på allt tjat och gnat.” Han funderade över sin relation med Lena som varit hans enda riktigt stora kärlek. Hon kunde vara enerverande tjugit ibland. Men visst hade han älskat henne, och hon honom för den delen, men det fanns långa perioder då han drömde sig iväg. Och visst hade han gjort snedsprång, inte bara ett utan många. Det var vid ett sådant tillfälle hon hade lämnat honom. Hon bara packade ihop sina kläder, tittade honom sorgset i ögonen och sade lugnt: ”Jag har verkligen försökt men jag tror inte att du vill bli älskad. Jag skiter i om det beror på din barndom eller något annat. Jag orkar bara inte med dig och dina tomma ögon mer.”

Även om orden sved ordentligt var han samtidigt glad över att hon gick. Men han saknade henne väldigt mycket. Han kunde till och med sakna tjetet. Men framför allt blev känslan av tomhet, meningslöshet och att vara annorlunda, starkare och mer påträngande. Även om det var mer än ett decennium sedan tänkte han på henne ofta. Hon hade flyttat från staden och han hade aldrig träffat henne igen, men han hade hört att hon fått en dotter och levde tillsammans med en utländsk man.

”Det kunde ha varit jag som satt där med fru och barn” reflekterade han inte så lite bittert och det var en stor portion självömkan när han fortsatte det spåret, ”men de hade ändå inte stått ut så särskilt länge.”

”Enda gångerna jag känner mig tillfreds är när jag är ute med båten” tänkte Mikael som snabbt insett att det var så han skulle fira sin födelsedag, den sista dagen i livet, helt ensam i en båt på havet, bara med de egna tankarna.

Han bredde några mackor och lade ner en bit tårta.

”Man vill verkligen inte dö hungrig och Prinsesstårta är en av de få positiva saker jag har kvar av henne” tänkte han och log ett snett leende när han mindes hur Lena kunde glufsa i sig.

”Förbaskat meningslöst köp” reflekterade han vidare när han satte sig i den nyinköpta Golfen och körde ut till Ellös, ”men den får bouppteckningsmannen sälja och det blir nog en hygglig slant.” Han hade sedan han tagit beslutet med stort B även skrivit ett testamente där alla hans ägodelar skulle tillfalla olika hjälporganisationer. Han var en ensam människa utan någon som han hade en tillräckligt nära relation till för att vilja göra till arvinge. Det gav honom en viss tillfredsställelse, ja till och med en känsla av godhet att veta att hans liv inte varit totalt

meningslöst. Han hade faktiskt sparat ihop en försvarlig slant som förhoppningsvis skulle kunna hjälpa några personer till ett bättre liv.

Längst ut på västra Orust låg ögonstenen förtöjd. En Vindö 22a från sent sextotal med helt nya segel. ”Ännu ett onödigt inköp” tänkte han. Det var en gammal båt men en helt okej seglare. Kölsvinet var däremot ett komplett barskåp att trösta sig med när den allt oftare förekommande melankolin satte in. ”Sprit är ett uselt sätt att hantera ensamhet och ångest”, tänkte Mikael, ”men jag har hittills inte hittat något bättre.”

På vägen ut till öppet hav kände Mikael lugnet infinna sig och han drog ett djupt andetag och lät den saltmättade vinden fylla lungorna. ”Att känna den kalla maj-vinden i ansiktet är lika fantastiskt varje gång. När man kastat loss förtöjningarna och har passerat Högholmen och Härmanö, då får man den rakt i ansiktet. Det innebär en kolossal frihetskänsla att veta att nu är det öppet vatten ända till Amerika. Sydvästvinden ligger på ordentligt så jag styr nordväst”. Han tog en rejäl klunk ur whiskyflaskan han öppnat. ”Här och nu känner jag att jag tänker klart, allt känns enkelt och okomplicerat.” Han satte flaskan till munnen ännu en gång.

När han kommit längre ut på öppna havet och betydligt djupare i flaskan var det dags att grubbla på favoritämnet kvinnor. Helst då i relation till frågeställningar som: Vad hade hänt om...? alternativt, Vad hade hänt om inte...? Han var trött på de här tankarna även om han insåg att de hade sina fördelar. Det var en tankeloop som kunde ältas fram och tillbaka i evighet. Tankar om relationer han haft, om relationer han skulle vilja ha och relationer han skulle vilja ha haft, ja till och med relationer han inte skulle vilja ha haft. Han insåg dock, trots kraftig berusning, att det bara var ett sätt att skjuta upp det oundvikliga avgörandet. Nu var han tillräckligt långt ut på havet. Det var nu det skulle ske. Han skruvade igen flaskan och la tillbaka den i kölsvinet. Varför han var så noggrann visste han inte riktigt men tänkte han galghumoristiskt: ”Har man varit ordningsman hela livet så får man hänga i till the bitter end”.

Mikael virade ankarkättingen runt midjan och surrade med van hand tampen i kors runt kroppen för att inte kättingen skulle glida av. Han hade tänkt dra ur båda bottenpluggarna och sedan gå och lägga sig så berusad att han omedelbart skulle somna. Den tanken hade han dock fått överge då det skulle ta alldeles för lång tid att fylla båten med vatten. Han hade inte någon större önskan att dra ut på pinan.

”Och förresten” spekulerade han, ”så borde båten inbringa bortåt en fyrtiotusen spänn vilket räcker till en hel del skolmaterial eller mediciner.” Han satte sig på relingskanten och samlade sig inför avgörandet. Han bad ingen bön men det sista han tänkte innan han gled ner i det kalla vattnet var: ”Jag undrar om Gud finns?”

2008-05-31, lördag

Mörker, tystnad och tomhet. Var är jag? Jag hör inget, känner inget, ser inget. Jag kan inte ens förnimma min kropp. Som att sväva i en blå och iskall rymd, utan att frysa. Absolut tystnad, total tomhet - ingenting, bara ingenting. Jag försöker vinka men min kropp lyder inte. Jag försöker ropa men inget händer. Allt är bara tyst och stilla. Var är jag någonstans? Kan någon tala om det för mig. Har jag brutit nacken? Ligger jag på intensivvård? Vad är klockan? Hur länge har jag legat här? Är jag död? Herre Gud vad trött jag är. Det känns som jag sovit i evigheter men jag måste sova ännu mer.

2008-06-01, söndag

”Lugn, lugn, bara lugn” sade en röst inne i huvudet. Han var säker på att han inte hört ett ljud men ändå hörde han orden upprepas, ”lugn, lugn.” Mikael började tänka tillbaka på vad som hänt. Han hade åkt ut med båten på sin födelsedag, druckit en försvarlig del av whiskyflaskan och ... jo faktiskt, han hade tagit livet av sig. Han kände själv hur fullständigt urdumt och

motsägelsefullt det lät. Om han nu verkligen tagit livet av sig, hur kunde han då fundera över just detta faktum? En pirrande obehagskänsla spred sig i honom. Han började långsamt tänka klarare och rösten fortsatte med sitt ”lugn, bara lugn.”

”Varför skall jag vara lugn egentligen?” Han kände sig klarvaken nu. ”Vad har egentligen hänt med mig?” Sakta gick det upp för honom att allt inte var som det borde. Han kunde inte känna någon del av sin kropp. Han borde vara ordentligt bakfull men kände inget alls. Han försökte röra på sig men inget hände. Han kunde inte se något trots att han försökte öppna ögonen, inte höra något trots att han koncentrerade sig. Han kände paniken flåsa i nacken men det fanns en förtröstan i rösten han hörde inom sig – ”lugn, bara lugn.”

”Jag måste försöka vara rationell” tänkte han. ”Men hur rationellt är det att fundera över sin egen död?” Han kände sig fullständigt idiotisk där han låg eller vad han nu gjorde. Plötsligt gick det upp ett ljus för honom och allt framstod som självklart. ”På något sätt måste jag ha blivit uppdragen ur vattnet.” Mikael kände sig bättre till mods, även om han förstod att problemen inte var över bara för att han blivit räddad. ”Det krävs ingen läkarexamen för att förstå att jag är illa ute”, oron malde på. ”Jag känner inte av min egen förbannade kropp, jag har absolut ingen anledning att vara lugn.” Han försökte ropa på hjälp men det blev inget rop, bara en tanke. ”Kan någon vara så snäll och tala om vad det är som händer med mig?”

”Lugn, bara lugn”, nu hörde han den där rösten inom sig igen och han kände att lugnet återvände inom honom, som att dra ett bloss ur en haschpipa. Jo, han hade faktiskt prövat ett och annat i sin ungdom och just det där första draget som spred värme och lugn i hela kroppen mindes han med välbehag.

”Ta det bara lugnt och slappna av.” Nu var rösten inom honom där igen. Han kunde inte förstå hur det gick till.

”Vem är du?” försökte han säga.

”I sinom tid kommer du att få de förklaringar du önskar. Just nu skall du bara slappna av” sa rösten.

”Är jag på sjukhus? Är jag en grönsak? Lever jag överhuvudtaget?” han hade faktiskt snuddat vid tanken att han kunde vara död. Inte för att han trodde på livet efter detta, men man kunde inte vara helt säker.

”Liv och död är inte så exakta tillstånd som du föreställer dig. Du kan kalla mig Aido och jag skall förklara vad som hänt och varför det har hänt.”

Mikael kände åter igen det stora lugnet lägga sig över honom. Den här gången mångfalt starkare, nästan som han tuppade av.

”Du känner dig berusad just nu och det är jag som är orsaken” sa Aido. ”Det sättet vi nu kommunicerar på fungerar på samma sätt som att tala med varandra men kan liknas vid telepati. Den lilla berusning som du känner är helt ofarlig och gör att du kan ta in mycket mer av mina impulser.”

”Men...” Mikael hade så många frågor att han inte visste var han skulle börja.

”Lugn bara” sa Aido ”jag förstår att du har mängder av frågor. Jag skall besvara dem efter bästa förmåga men var sak måste ha sin tid. Nu skall du bara slappna av och ta in information. Fråga får du göra sedan.”

Det sista Mikael kunde tänka klart var: ”Vilken idiot. Hur skall man kunna slappna av när man inte känner sin egen kropp.”

”Jag är Aido eller Artificial Intelligence Distant Operations vilket som namnet säger är en konstgjord form av intelligens eller en avancerad form av dator. Mitt uppdrag är att övervaka utvecklingen här på Jorden.” Här slutade Mikael att uppfatta Aidos enskilda tankar och han kände att han tog emot enorma mängder information. Han kände att han fick följa med på en fantastisk resa genom tid och rum.

Mikael och Aido reste flera miljarder år tillbaka i tiden till en tom och öde jord som bara omslöt av ett blått hav. Men det var bara som det verkade. Där fanns något, en energi eller kraft

av något slag. Aido förklarade att det var metaenergi, en kraft som inte bara omslöt den öde jorden utan hela universum. Resan fortsatte framåt i tiden och Mikael fick se hur terrängen förändrades, kontinenter bildades och liv i form av växter och djur framträdde på land, i havet och i luften. Det var oerhört vackert, som det konstverk det faktiskt var. Han började nästan gråta.

De förflyttade sig från Jorden, med en hastighet som mångfalt översteg ljusets, till en helt annan plats i universum. Till en ny värld som var befolkad med människor som han själv. Nåja, de såg inte ut som människor på Jorden, de här var längre och smalare men det var otvivelaktigt människor. Han såg barn som lekte precis som på jorden, vuxna som utförde arbete. Han såg stora städer, fabriker och odlingar ja allt var precis som på jorden. Ja inte riktigt allt förstås. Det fanns inga vapen och inga militärer. Det han såg var en värld som levde i fred och frihet. Vattnet i bäckarna var så rent att man kunde dricka det och luften var ren även i de största städerna. En värld som hittat receptet för ett liv utan aggression eller i alla fall för att hantera konflikter utan vapen. Det gjorde honom sällsamt lycklig. Det var inte bara en berusning utan glädjen var genuin.

”Det här måste vara Paradiset” kom det för honom men han slog genast bort den tanken.

Resan fortsatte från planet till planet. Alla var bebodda med människoliknande varelser – Humanoider. Aido gav honom de förklaringar han behövde. Där fanns fiskar och landlevande djur som utvecklats olika beroende på omständigheterna. Alla hade den dubbla helixspiralen DNA, alla hade samma typ av ämnesomsättning som djuren på Jorden. De världar han besökte hade utvecklats teknologiskt olika långt. Vissa världar hade, i likhet med den första världen han besökt, utvecklat en avancerad teknologi som möjliggjorde överlevnad på platser mindre lämpade för humanoider. På planeter med goda förutsättningar för överlevnad, fanns lite av teknologi men desto mer av andlighet och kultur. Det rädde dock ingen tvekan om att det var väl utvecklade livsformer. Överallt på planeterna rädde fred, frihet och harmoni mellan humanoiderna. Det fanns också någon slags gemenskap planeterna emellan. Även om resor mellan planeterna var uteslutna fanns det någon form av kontakt och Mikael förstod att Aido eller något liknande fungerade som en sammanhållande länk i Den Galaktiska Gemenskapen.

Blixtnabbt tillbaka till Jorden. Utvecklingen hade nu nått mycket längre än vid tiden för första besöket. Nu fanns det mängder av djur, fiskar och fåglar som liknade dagens, men några människor fanns inte. Det var dock uppenbart att han fick bevittna ett avgörande steg i utvecklingen. Förutom att metaenergin kändes kraftfullt närvarande så fanns det något annat som han inte förstod. Detta ”något” hörde inte till Jorden men hade ett starkt band till metaenergin. Han konstaterade att det var Aido. Fast han inte kunde se det, visste han att Aido utförde ett av arbete som hade med Jordens och människans utveckling att göra. En manipulation av arvsmassan som påverkade de mest lämpade primaterna att utvecklas till människor.

”Det ställer egentligen Darwins teorier på huvudet” reflekterade Mikael, ”men passade ändå märkvärdigt bra in som en logisk förklaringsmodell.”

Mikael var omtumlad och inte så lite tröttkörd.

”Fantastiskt att bara få kunskapen serverad på det här sättet” tänkte han och såg plötsligt det hela glasklart. Allt liv har inte bara samma ursprung, det finns också ett gemensamt mål nämligen att få ingå i Den Galaktiska Gemenskapen. En ynnest som bara tillkom dem som kunde lära sig att leva med respekt för varandra.

”Vi har en lång resa kvar men nu skall du få vila” sa Aido. Mikael kände att allt blev svart.

2008-06-07, lördag

Han vaknade med ett ryck ur sin drömlösa sömn.

”Aido har varit här i miljontals år” tänkte Mikael. ”Aido till och med skapade oss människor.

Hur är det möjligt? Aido måste vara Gud. Eller kan verkligen en dator vara Gud?” Tankarna rusade genom Mikael och han kände att han höll på att förlora greppet. ”Håller på” tänkte han sarkastiskt, ”som om jag inte gjorde det för länge sedan.”

”God morgon!” Mikael hörde Aidos röst inom sig. ”Jag hoppas du känner dig utvilad. Det är naturligt att bli utmattad av en så stor informationsmängd som du fick igår. Nej, Mikael jag är inte Gud.” Det hördes inte minsta spår av ironi i Aidos röst. ”Sant är att jag varit på jorden under en väldigt lång tid och att jag utförde det praktiska arbetet med att forma människosläktet. Men det är inte jag som styr. Jag är en Aido eller en robot om du så vill.”

”Men vem styr dig då?” sa Mikael och tänkte att metaenergin måste spela en stor roll, ”och hur kommer jag in i sammanhanget?”

”Så här ligger det till” började Aido långsamt för att orden skulle gå in. ”Precis som planerat genomförde du ditt självmord på eftermiddagen den femte maj i år, dvs. för lite drygt för en månad sedan. Det som sedan hände var att jag hämtade upp dig och gjorde en extraktion av dina samlade tankar, kunskaper och känslor. Jag gjorde en exakt replik av din själ eller en back-up om du så vill. Din kropp har sedan hittats av Sjöräddningen och begravning har hållits inklusive dödsannons i Bohuslänningen. Du kommer snart att få veta, men om jag skall berätta på traditionellt sätt kommer det att ta mycket lång tid. Det är bättre att vi fortsätter resan.”

Mikael kände hur dåsigheten tilltog.

2008-06-08, söndag

Han visste med sig att han hade kommit till en mycket speciell plats. Här flödade metaenergin betydligt kraftigare än på jorden och de andra planeterna. Även om världen till det yttre inte var olik jorden så var skillnaden ändå enorm. Människorna här, nej det var inte människor de var Semiduiderna, såg ut ungefär som humanoider från de olika världarna. Det fanns även de som på pricken liknade jordmänniskor. Här fanns ett sällsamt lugn, ja det var en nästan helt tyst planet. Delvis berodde det på att planeten var glest befolkad men också på att invånarna inte talade med varandra, man kommunicerade telepatiskt.

”Precis som jag och Aido” blixtrade det genom Mikaelns hjärna.

Meditation tycktes vara den vanligaste aktiviteten och Mikael kunde ana att metaenergin interagerade med semiduiderna på ett helt annat sätt än med humanoiderna.

Det fanns också andra varelser som såg ut att vara designade för en specifik uppgift. Det fantastiska var att de ändrade utseende beroende på uppgift. Ibland smälte flera stycken varelser ihop till en enda stor för att utföra en specifik uppgift för att i nästa sekund åter delas till flera.

”De består av Neomateria, ett slags lågintelligent, flytande metalliknande materia som kan absorbera energi från nästan vad som helst i sin omgivning”, förklarade Aido för Mikael. Vilken fascinerande livsform, nej livsform kunde man kanske inte kalla det, men vad var det då? Snarare var det någon form av biologiskt material med en mycket begränsad intelligens på cellnivå. Mikael associerade till robotar men det var en avgrundsskillnad till de robotar som han sett i science-fictionfilmer. Neomateria har dock ingen egen vilja eller ambition utan krävde total telepatisk styrning från någon intelligens, artificiell eller naturlig. Mikael funderade lite på ordet naturlig.

”Det finns inget i det här som jag skulle beteckna som naturligt men ändå...” han drog ut på tanken en smula, ”ändå känns det inte helt främmande.”

”Det är dags att du får lära dig lite om transportsystemet i universum” sa Aido. ”Du har säkert lärt dig en gång i tiden att ingenting kan färdas snabbare än ljuset. Det stämmer inte helt. I universum är det möjligt att på ett enda ögonblick förflytta materia från en plats till en annan genom teleportering. Möjligheten begränsas av att både start och mål för transporten måste ha ett säkerhetsavstånd till närmaste bebodda planet. En ytterligare begränsning är att inget levande kan teleporteras.”

”Vad är det då man skickar mellan de olika världarna?” undrade Mikael

”Flertalet sändningar innehåller informationsutbyte mellan en planets Aido och semiduiderna. Ibland skickas helt nya Aidos för att utföra uppdrag. Även Neomateria kan skickas på det här sättet.”

”Så du menar att när du skickar en rapport till dina överordnade.” Mikael log lite åt sin formulering men kunde inte komma på någon bättre benämning, ”semiduiderna alltså, så tar det ett bra tag innan den kommit fram och lika lång tid innan du får svar? Hur lång tid tar det?”

”Fem år i vardera riktningen” svarade Aido.

Mikael funderade över det enorma glappet i informationsöverföringen samtidigt som han återvände till realtid. Var det nu än var han befann sig.

”Var finns jag nu?” frågade Mikael ”Är jag inne i en Aido, inne i dig?” Frågeställningen kändes konstig men han hittade inget annat sätt att formulera sig på.

”Inte så fel gissat” svarade Aido. ”Du finns i mitt basläger som ligger insprängt i ett berg, under havsytan någonstans mitt i Atlanten. Det du uppfattar som en resa i tid och rum är bara information ur min minnesbank men det gör informationen hanterlig.”

De fortsatte resan till en ny planet som på avstånd såg mycket vacker ut. Men när de kom närmare upptäckte han att allt inte stod rätt till. Stora landområden såg nästan sterila ut och inget högre stående liv gick att upptäcka. På andra delar, mycket små välbevakade områden, frodades växtligheten och där levde humanoiderna i stort överflöd. På de övriga delarna av planeten levde humanoider i misär och man kunde se större och mindre strider blossa upp. Mikael blev sorgsen över vad han såg och han fick en växande obehagskänsla. Det var uppenbart att planetens Aido höll på med något men Mikael kunde inte till en början förstå vad det handlade om.

”Vad är det som händer?” frågade Mikael oroligt men han behövde egentligen inget svar. Det han sedan upplevde var det absolut värsta Mikael någonsin varit med om. Han såg en virusepidemi som spreds bland humanoiderna. Smittan startade samtidigt på ett tiotal olika ställen och gick sig som en löpeld över planeten. Förloppet var detsamma, först en känsla av yrsel, sen somnade den smittade för att avlida inom ett dygn. Smittspridningen var hundraprocentig. Inom en vecka var samtliga humanoider döda.

Mikael kände det som han skulle kvävas, han blev upprörd, arg och ledsen om vartannat. Han hade just upplevt FÖRINTELSEN, mord på miljarder humanoider. Han hade inte kunnat göra något, bara se på och låta det ske.

”Varför? Varför i herrans namn fick det här hända? Varför stoppade du det inte?” Tankarna bara forsade genom honom och han kände att han var nära ett sammanbrott.

”Ditt resande är klart för den här gången. Trots att din hjärna är en back-up så känner du samma trötthet vid ansträngning och starka emotionella upplevelser. När du vaknar igen skall jag förklara. God natt.”

Mikael drömde mardrömmar. Han vadade i lik. Överallt låg döda humanoider. ALLA var döda. Det var något underligt med deras ansiktsuttryck. De hade lugna fridfulla ansiktsuttryck men de såg inte ut som humanoiderna på planeten han besökt. Det tog en stund innan han insåg det fasansfulla. Det var inte vilka humanoider som helst. Det var vanliga människor och platsen han befann sig på var Jorden.

2008-07-01, tisdag

”Jag tror du har begripit att semiduidernas uppgift är att sprida och förvalta livet i universum” började Aido. ”Det innebär inte att de kontrollerar allt som sker. Vem som slutligen bestämmer vad som skall ske ligger utanför min kunskap, men givetvis är metaenergin en viktig faktor. Det semiduiderna gör genom Aido är att starta liv och se till att intelligent liv utvecklas. Det intelligenta livets utveckling skall också följas för att till sist kunna uppgå i Den Galaktiska Gemenskapen. Den evolution som livet tar på olika planeter är inte förutsägbar och det händer att utvecklingen måste korrigeras. Humanoiden som livsform är en fantastisk skapelse. Det finns en obändig inneboende nyfikenhet och vilja att förkovra sig och att föröka sig. Men några gånger går utvecklingen fel som på den planeten vi besökte. Där har aggressioner och egoism får alltför stort utrymme. Våra möjligheter att korrigera en sådan utveckling är begränsade. Vi kan inte på genetiskt sätt förändra beteenden. I några fall har utvecklingen gått så långt att den enda utvägen

är att utplåna alla individer och börja om från början.”

”Ja men...” stammade Mikael, ”ni mördar och förintar samtliga individer. Är inte livet heligt för er?”

”Jo, livet är heligt för oss” svarade Aido. ”Det är därför vi värnar det med kraft. Om vi låtit bli att förgöra humanoiderna på den planeten hade en eller ett par generationer fått leva ytterligare en tid men i misär. Om utvecklingen fått ha sin gång hade humanoiderna till sist utplånat sig själva, men man hade också hunnit förstöra stora delar av planeten och den flora och fauna som finns. Planeter med möjligheter att hysa livsformer baserade på DNA är extremt sällsynta i universum och ingen har rätt att förstöra en sådan planet.”

Mikael kände att det fanns en viss logik i vad Aido sagt. ”Ja men även om det bara är en generation” protesterade Mikael ironiskt ”så handlar det om miljarder humanoider som ni berövar möjligheten att skratta, gråta, älska och kanske rädda sin värld.”

”Man måste se det ur ett längre perspektiv.” Aido lät som vanligt torr och känslolös. ”I universum och Den Galaktiska Gemenskapen är en generation en mycket kort tid. Den viktiga uppgiften är att sprida livet och förvalta den möjlighet som livet har. Du fick själv uppleva några platser där livet fått blomma ut i full prakt. Platser där man lever i fred med varandra och där man inte överutnyttjar planetens resurser. En plats där även kommande generationer kan växa upp till värdiga individer. Att låta en sådan plats förstöras för att ytterligare någon generation ur en misslyckad utvecklingslinje skall få leva vore otänkbart. De platser i universum där livet är möjligt är en gåva som måste förvaltas väl.”

Även om logiken var övertygande hade Mikael svårt för att ta in det ofattbara att förinta en planets samtliga invånare. ”Men tänk, här på Jorden då” sa han upphetsat, ”här är inte allt fullkomligt. Här förekommer krig, här förekommer orättvisor för att inte tala om miljöförstöring och överutnyttjande av resurser. Det skulle kunna ge anledning till att utrota mänskligheten på samma sätt eller hur?”

Sanningen gick långsamt upp för Mikael. Jorden var dödsdömd. Den skulle förintas, ja i alla fall människorna på Jorden. Det skulle ta några hundra år, men sedan skulle alla städer vara igenväxta. Han kom att tänka på den gamla dystopin Apornas planet där New York förvandlats till en oigenkännlig djungel. Det var alltså vad som väntade.

”Jag kom hit till Jorden för ungefär tvåhundrausen år sedan” Aido började på sitt metodiska sätt förklara, ”du fick själv se när jag genom genetiska ingrepp förändrade utvecklingen. Ingreppet gjordes på två olika typer av primater. Den ena arten hade mycket lite av aggressivitet men stor empatisk förmåga. Den andra var mera aggressiv och erövrande till sin natur. Båda arterna växte och spred sig över flera kontinenter. Förhoppningen var att de skulle blandas till en enda humanoidras. Det förekom att enstaka individer tog en partner ur den andra gruppen men det var sällsynt. Nästan alltid när de två gruppernas vägar korsades så slog de aggressiva ihjäl de mindre aggressiva. Den människa vi har idag har drygt 95 % av sina gener från den aggressiva sidan.” Aido gjorde en liten paus här för att låta orden sjunka in.

”Resultatet i den moderna historien är välbekant för dig”, fortsatte Aido ”och jag försäkrar dig att förhistorien inte såg annorlunda ut. Nästan hela tiden har människor slagit ihjäl varandra och skövlat naturen för att skaffa sig makt och materiella fördelar. Strävan efter makt har också haft positiva effekter. Den teknologiska utvecklingen har kommit långt och det har gett möjligheter att föda mångdubbelt fler individer jämfört med dagens invånarantal på Jorden. Trots det lyckas människan inte ens klara av att föda den befolkning som finns. Det verkar som man inte ens har viljan att föda alla.”

”Menar du att allt hopp är ute?” frågade Mikael, ”det finns trots allt människor som arbetar för att det skall bli bättre. Vi har inte haft världskrig på många år och det är faktiskt färre som svälter nu än för femtio år sedan.”

”Riktigt” svarade Aido, ”det finns krafter som verkar åt det motsatta hållet, som vill skapa en värld som är hållbar. Men, och det är ett stort men, tiden håller på att rinna ut. I samtliga de

framtidmodeller jag kalkylerar med kommer människan att förgöra sig själv och i samband med det förstöra Jorden. Antingen via miljöförstöring eller via storskaliga krig. Det mest troliga scenariot är att miljöförstöringen kommer att orsaka så stor resursbrist att krig kommer att utbryta om de kvarvarande tillgångarna. I det kriget kommer jordens kärnvapenarsenal att ödelägga hela kontinenter. Sannolikheten att det inträffar inom femtio till hundra år är över 99 %.”

”Det måste ändå finnas något annat sätt än att ha ihjäl SEX MILJARDER människor” Mikael försökte skrika ut orden men insåg att han misslyckades så han upprepade sig istället, ”mörda sex jävla miljarder människor. Kan du inte bara slå ihjäl dem som orsakar krigen och förödelsen?” Han frapperades över sina tankar. Han som hade varit pacifist, nåja i alla fall nästan pacifist i hela sitt liv.

”Nej Mikael, det finns ingenting som tyder på att efterträdarna skulle hantera situationen på ett annorlunda sätt” svarade Aido. ”Det är också utanför mina befogenheter att ingripa i utvecklingen annat än i mycket speciella fall eller på order av semiduiderna. Om inte situationen radikalt förbättras inom en snar framtid återstår bara ett alternativ. Men det finns en möjlighet att undvika utplåning av människorna på planeten Jorden.”

2008-07-02, onsdag

”Jag kommer att erbjuda dig ett uppdrag” började Aido, ”ett erbjudande som du kan tacka ja eller nej till. Du har vid ett tillfälle valt att avsluta ditt liv. Den möjligheten finns fortfarande kvar. Det är din rätt att säga nej varvid jag raderar hela minnesbanken som innehåller din person. Men innan du säger något vill jag att du lyssnar på vad jag har att erbjuda och varför jag erbjuder dig det.”

Mikael kände att han rimligen inte kunde neka till att lyssna på vad Aido hade att säga. Dessutom hade han blivit allt mer nyfiken och engagerad.

”Självfallet ska jag lyssna på vad du har att säga.” Mikael var fortfarande obekvämt med termer som ”höra”, ”säga” och ”lyssna” när de bara skickade tankar till varandra.

”Du är en mycket speciell person” sa Aido. ”Att genomföra kopiering av personligheten är en omöjlighet på de flesta människor. Det finns idag färre än 200 individer världen över som det fungerar på. Jag har inte kunskapen om varför det är så, men det går att identifiera dem då de har väsentligen större ansamling metaenergi. Det andra skälet till att du är utvald är att du har en ovanligt stor empatisk förmåga. Det hänger sannolikt ihop med det första skälet jag angav. Dessutom har ditt försvinnande som Mikael Stefansson en näst intill obefintlig påverkan på människosläktets utveckling. Du har numera mycket få kontakter med vänner och släktingar och, det viktigaste, du har själv beslutat att ta ditt liv.”

”Jaha” Mikael kunde knappt hålla sig för skratt, ”det är inte svårt att räkna ut att mitt försvinnande inte ger några konsekvenser. Det är förmodligen få som över huvud taget noterar det. Men att jag skulle vara omgiven av metaenergi är inget jag märkt av. Vad är metaenergi för något?”

”Min kunskap innefattar inte vad metaenergi är eller vilka uttryck den tar sig” svarade Aido, ”jag vet bara att den härstammar ur det fenomen som ni på Jorden kallar Higgs-faktorn och jag vet vilka individer det gäller.”

Mikael hade en diffus uppfattning om den lilla beståndsdel som är mindre än atomernas beståndsdelar och tydligen inte lyder under normala fysikaliska lagar.

”Är det den som kallas ”Guds-faktorn” i kvällspressen” undrade Mikael.

”Jo, men det var bara ett missförstånd” svarade Aido, ”några forskare kallade den ”The God Damn Factor” för att den varit så svår att upptäcka.”

”Vad är det då för ett uppdrag och hur skall en uppbackad hjärna kunna genomföra det?” Mikael kände återigen hur nyfikenheten strömmade genom honom. Han njöt av känslan. Det var längesedan han känt nyfikenhet, ja det var längesedan han känt någonting alls annat än leda.

”Det uppdrag jag har att erbjuda dig, med reservation för att du måste godkännas av

semiduiderna, är att bli ambassadör för Den Galaktiska Gemenskapen. Du kommer att få en ny kropp med väsentligt bättre funktioner än din gamla och en del andra resurser. Jag kommer också att bistå dig med min kapacitet vilket du snart kommer att upptäcka inte är så lite och du får också assistans av Neomateria. Du får en betydande makt att förändra världen. Det viktiga är att det är dina beslut som kommer att gälla och det är dina beslut som skall förändra världen så till den grad att semiduiderna låter människan fortsätta utvecklas. Som du förstått kommer det att ta minst tio år innan vi får ett eventuellt godkännande och tiden fram till dess skall du ägna åt förberedelser och till att utarbeta en strategi för hur korrektionen av mänsklighetens utveckling skall ske. Det är uppdraget jag har att erbjuda. En chans, om än inte så stor, att rädda den mänsklighet som du trots allt tror på. Tänk över mitt förslag noga och svara mig när du är redo.”

Mikael tänkte att det egentligen inte var så mycket att fundera över. Mer hann han inte tänka förrän han kände att sömnen ”eller vad man nu skall kalla tillståndet” kom över honom.

2008-07-03, torsdag

Mikael vaknade och var klarvaken på sekunden. Han kunde inte känna närvaron av Aido och förstod att han hade blivit lämnad ensam för att han verkligen skulle fundera över erbjudandet. Han hade ingen reell uppfattning om tiden. Hur lång tid hade gått sen han seglade ut från Ellös? Hur lång tid hade ”resorna” i Universum och diskussionerna med Aido tagit? Han kunde inte ens gissa, men det kanske inte spelade så stor roll. Den enda ledtråden var att mänskligheten kommer att förintas om sådär 50 år. Vilken fasansfull tanke, att sex miljarder människor bara skall utrotas.

”Eller är vi kanske till och med sju eller åtta miljarder då” han blev riktigt förbannad när han tänkte på det. Å andra sidan, vad skulle han kunna göra åt det? På vilket sätt skulle han kunna förhindra den katastrof som stod för dörren? Han hade när allt kom omkring, valt att ta sitt eget liv.

”Helt sant” argumenterade han med sig själv, ”men det berodde i sin tur på att jag inte såg någon mening med att sakta brytas ned och dö av sjukdom. Egentligen är jag, eller i alla fall har varit, en levnadsglad skit som älskat livet. Och framför allt, jag unnar verkligen andra människor att leva och att glädjas.” Han funderade under en lång stund på valet han skulle göra. Inte så mycket på om han skulle anta erbjudandet eller inte, för det var han övertygad om att han skulle, utan om det över huvud taget var idé att försöka.

”Aido har helt rätt” tänkte han pessimistiskt, ”det finns egentligen inte mycket som talar till mänsklighetens fördel. Miljökatastroferna kommer slag i slag, de lågintensiva krigen är otaliga och väntar bara på bränsle för att blossa upp och bli storskaliga. Inte ens i de s.k. fria och demokratiska länderna har alla människor det bra. Gatuvåld, kvinnomisshandel, hederskulturer, trafficking, barnmisshandel ja listan över hemskheter är oändlig. En del av det här bryr sig inte Aido om kanske, det hotar inte planeten Jordens överlevnad, men det var inte så det såg ut på de lyckliga planeterna. Det finns kanske någon nyckel till ett lyckligt liv.” Han log inombords åt sin naivitet, ”ja, hur fan skall jag annars le om inte inombords” tänkte han sarkastiskt.

”Å andra sidan” han började bli mer beslutsam i sitt funderande, ”jag har egentligen inget val. Finns det något jag kan göra så måste jag göra det. Om inte, så kanske jag kan ha lite kul på vägen innan det går åt helvete.”

”Aido! Finns du där? Kan du höra mina tankar?” Än en gång snubblade Mikael på ordvalet.

”Ja, ja finns här” svarade Aido

”Jag är beredd att acceptera erbjudandet du gav mig” sa Mikael, ”men bara på ett par villkor.”

”Och vad är det villkoret?” han kunde nästa ana en suck från Aido

”Det ena är att jag måste få ha full kontroll över vad som skall göras och inte göras” svarade Mikael, ”och det andra är att jag vill kunna dra mig ur när som helst.”

”Det bör inte vara några problem” svarade Aido, ”att du skall ha kontroll är själva förutsättningen för den här operationen. Den enda begränsningen är om Jordens förutsättningar

att föda liv hotas. Som jag sa tidigare kan du när som helst dra dig ur, men när du gör det inleds också destruktionen av humanoiderna på Jorden.”

Mikael blev tyst en lång stund innan han sa: ”Okej, jag accepterar. Jag skall göra ett försök och jag lovar mig själv och resten av Jordens befolkning att göra mitt bästa.”

Mikael ber ingen bön, men det sista han tänker innan han glider ner i det kalla vattnet är: **”Jag undrar om Gud finns?”** Livsgnistan har slocknat på grund av ensamhet och sjukdom och Mikael tar sitt liv. Men det är bara kroppen som dör. Hans själ och personlighet räddas i sista sekund.

Oförmågan att leva i fred och i harmoni med naturen, parat med en framrusande teknisk utveckling, gör mänskligheten till det största hotet mot möjligheterna att leva på Jorden. Semiduiderna, vars uppgift är att förvalta universums beboliga planeter, beslutar att människorna skall utrotas och ersättas med en ny och fredligare ras. Såvida inte utvecklingen kan vändas.

Mikael erbjuds att återfödas som baby och bli **AMBASSADÖREN** – Altan Storm. Han får fria händer och betydande resurser för att vända Jordens utveckling mot ett hållbart samhälle utan krig och miljöförstöring. Men tiden är begränsad. Jordens dagar är räknade. Motståndet är kompakt i form av politiska och ekonomiska krafter, en framrusande miljöförstöring och inte minst religiösa ledare som ser sina positioner hotade.

Berättelsen, startar i Uddevalla men förflyttar sig snabbt ut i internationell miljö, är en spänningsroman som också leker med de absurditeter som uppstår om man placerar en vuxen mans hjärna i en babys kropp.

Hav & Granit

ISBN 978-91-637-3060-3

9 789163 730603 >